

ΑΠΟΣΤΡΟΦΗ

Πόνε, σὲ μισῶ! Ἄν μπορεῖ
 χέρι ἀνθρώπου νὰ σὲ σκίσει
 σὰ βορριάς θὲ νᾶχε ὀρμήσει
 σκέψη, χέρι καὶ νευρί,
 νὰ σὲ καταλύσει.

Ποιὸς σὲ βάφτισε: Ὑμνητὴ
 καὶ σκαλὶ πρὸς τὰ μεγάλα;
 Θεῦ κακοῦ γίνεσαι σάλα
 καὶ σιτὸν Ἄδη ζεῖς κ' Ἐσὺ
 φάντασμα μὲς στ' ἄλλα.

Ὅ,τι γύρω σου φανεῖ,
 Φῶς κι ἄν εἶναι, Ἀγάπη, Ἀστέρι,
 τὸ χτυπᾷς μὲ τ' ἄγριο χέρι
 κ' ἡ ζωὴ ἔναι σκοτεινὴ,
 δίχως μεσημέρι.

Τ' ἔνθια γέρνουνε μπροστὰ
 στὴν πικρὴ πνοή σου, ἀλόη,
 καὶ βαρὺ τὸ μοιρολόϊ
 τῶν ἀγέρηδων περνᾷ
 στὴν ξερὴ τὴ χλόη.

Κ' εἶναι γύρω σου νεκρὴ
 καὶ γυμνὴ καρδιὰ ἔναι ἡ πλάση
 κι οὔτε βρῖσκει νὰ φωλιάσει
 δέντρο, λειμονιά ἤσκισρὴ,
 τὸ ξανθὸ κοράσι.

Φρύγανα, κλαδιὰ ἡ ζωὴ!
 Κι ὅπου Ἐσὺ γελάς, —τὸ κλάμα

σάν ὑγρή φωτιά καὶ κάμα
 στ' ἀνοιξιάτικο πρωΐ,
 στῆς φυγῆς τὸ δράμα —

Πόνε, σὲ μισῶ ! Ἄν μπορεῖ
 χέρι ἀνθρώπου νὰ σὲ σκίσει
 σὰ βορριάς θὲ νᾶχε ὀρμήσει
 σκέψη, χέρι καὶ νευρί,
 νὰ σὲ καταλύσει.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Στὴ φίλη Δ)δα Κ. —

Παρθένα, ὅπως εἶσαι,
 καλὴ κι ἀπαλὴ
 στὰ ὀνειράτα ζῆσε,
 τοῦ ὀνείρου φίλι.

Ποτὲ μὴν κατέβεις
 στὴ γῆ χαμηλά.
 Ψηλὰ νὰ πορεύεις
 στὸ Φῶς ποὺ γελᾷ.

Στὸ Φῶς, στὸν αἰθέρα
 τὸν ξάστερο ἐκεῖ,
 ἄχ ! μείνε σὸ μέρα
 τοῦ Μάρτη γλαυκῆ.

Κι ὠραία, ὅπως εἶσαι,
 Παρθένα, Κυρά,
 στὰ ὀνειράτα ζῆσε,
 τοῦ ὀνείρου χαρά !